

למורה

עבודת עיון - עצמי זו (שהיא חלק ממרכז למידה על הנר) מורכבת מעשרה כרטיסי עיון + דף לסיכום (הדף מוצג כאן כשהוא מושלם. לתלמידים - מומלץ להגישו מושלם רק בחלקו ועליהם להשלימו). השימוש בכרטיסים ובסיכום יכול להיות בדרכים שונות, למשל:

עבודה בקבוצות - כל קבוצה לומדת כרטיס אחד. סיכום כל המסרים בטבלה - ע"י נציגי הקבוצות (הערה: זמן העיון בכל הכרטיסים אינו שווה)

עבודה יחידנית / לקבוצות - כל תלמיד / קבוצה יעינו בכל הכרטיסים הסיכום. השלמת הטבלה תוך דיון כתתי.

שעור פרונטלי - לבחירת המורה - כל החומר או חלק ממנו. ועוד.

הנפש והתורה נמשלו בנר

במדרשים השונים, ובעקבותיהם בכתבי גדולי ישראל, נוכל למצוא משלים ולקחים המתייחסים לפסוקים "נר ה' נשמת אדם" (משלי כ') הממשיל את הנשמה לנר, ו"כי נר מצוה ותורה אור" או "נר לרגלי דבריך" (תהילים קי"ט) לפיהם תורה ומצוות נמשלו לנר, ולקשר בין שני הנמשלים.

לפנינו עשרה כרטיסים, בהם יוצגו קטעים מן המדרשים השונים ומספרים נוספים ("כד הקמח" לרבנו בחיי, "שמירת הלשון" לח"ח, ו"מערכי לב" מאת הרב שוואב) שעוסקים במשלים ובנמשלים. נעיין בהם, נשתדל לענות לשאלות ולהסיק מסקנות ולאחר מכן - נסכם את הדברים שלמדנו. וכאשר נקום מן הספר, נשאל את עצמנו היש בו דבר אשר נוכל לקיימו.

כרטיס 1

"נר ה' נשמת אדם"

ד"א "נר ה' נשמת אדם" א"ר אחא: הנפש מגדת כל דבר ודבר שאדם עושה במטמוניות, בחשך ובגלוי, ודפותראות כתובות לפני הקב"ה על מה שבני אדם עושים. לעתיד לבא הקב"ה מוכיח לכל אחד ואחד מעשיו והם עומדים תמהים, משל לאחד שהיה נשוי בתו של מלך והוא משכים ושואל בשלמו של מלך בכל יום והמלך אומר לו כך וכך עשית בביתך כך וכך כעסת כך וכך הכית את עבדיך, והיה יוצא ואומר לבני פלטין שלו מי אמר שכך עשיתי מנין הוא יודע, אמרו לו שוטה שבעולם בתו אתה נשוי ואתה אומר מנין הוא יודע - בתו מגדת לו, כך הנפש "ויפח באפיו נשמת חיים" והיא מגדת לו כל מה שהוא עושה

ילק"ש משלי כ'

הנשמה משמשת כביכול כנר להקב"ה להאיר את מעשי האדם העשויים במסתרים.

מדוע מתאים שדוקא הנשמה תעשה זאת?

כרטיס 2

"נר ה' נשמת אדם"

קראו את המשפטים המודגשים בקטע מן הספר "כד הקמח" לרבנו בחיי, ערך אבל (ג'). מדוע מכונה הנשמה נר?

ויש לפרש עוד: נר ה' נשמת אדם, כי קרא הנשמה, נר ה' על שם שהנר מדליקין אותו מן האור, וכן הנשמה העליונה שבאדם היא לקוחה מן האור הראשון ועיקר הויית האדם אינו אלא בשבילה...

גם בקטע הבא מצוטטים דברי רבנו בחיי:

רבינו בחיי פר' תרומה כתב שידוע שהנשמה נהנית בהדלקת הנרות, והיא מתהלכת בעדוני ההוד והשמחה ומתפשטת ומתרחבת מתוך הנאת האורה, מפני שהיא חתיכת אור חצובה באור השכל, ומן הטעם הזה נמשכת אחר האור, שהוא מינה אע"פ שהאור גופני והנשמה אור רוחני זך ופשוט. ועל כן המשילה שלמה ע"ה לנר, הוא שאמר: "נר ה' נשמת אדם".

הערה:

אמנם אין לנו הבנה במשמעותו של "אור ראשון" ו"אור השכל", אבל ראויים הדברים כדי שנתרשם מהם על מעלתה העליונה של נשמתנו.

כרטיס 3

"נר ה' נשמת אדם"

להלן קטע ממאמרו של הר"מ שוואב "כי נר מצוה..." בספר "מערכי לב" ח"ד:
ונפתח בנרו של האדם, הנשמה. ולשם כך עלינו לרומם את האדם ולהעמידו כפי שהוא נראה כביכול בעיני הקב"ה. שהרי אחת מהחולשות הגדולות ביותר שאצלנו היא העדר הידיעה - על גדלות כוחות האדם. אם אדם היה יודע כוחן של מעשיו, אם היה יודע מה שפועל בשבעים ושמונים שנות חייו, אם היה יודע פשר תואר אדם שעליו, וערכן של עשיית מעשי המצוות בהיותו נושא תואר אדם, כי אז היה מתרומם עד למעלה.

החסרון שבעטיים אנו מתרשלים בדקדוק המצוות ונופלים מהמדריגה שהיינו ראויים לעמוד בה, הוא שאין אנו מכירים בערך מעשה של אדם ומה חובתינו בזה העולם. כאשר אנו רואים את עצמנו כחפצא של גשמיות הזקוק לעבודה אכילה ושתיה, ואפילו כשלומדים ועושים מעשים טובים אין זה בהכרח מושרשת שיש בזה איזה אור, אין מבינים אשר החיים הם כביכול קשר שבין הקב"ה אל האדם. אשר הקב"ה אומר לו יש בך נר המאיר, נשמתך הוא כח הארה עצום, ואם אינו גורם לאורה אין זה אלא מפני שלא תרו אחריו...

(האמנם) כיצד יורד אדם לשפל (כזה)? והרי הוא בר דעת, וכל שאר צרכיו הוא מכלכל על פי שכל, אין זה אלא מפני שלא השכיל לקלוט אשר הנשמה שבו הוא נר המאיר עצומות. מי קשור עימו, מי בנוי יחד עם גופו, בצירוף מה נבלל ונילוש, הלא היא "נר ה' נשמת אדם", הלא האור של הקב"ה שרוי באדם.

לפי דברים אלו: מה המשמעות, של "נר ה' נשמת אדם"? למה מחייבים הדברים?

מה פרוש "החיים הם, כביכול, קשר שבין הקב"ה אל האדם"?

"כי נר מצוה ותורה אור"

ומהו "ותורה אור" אלא הרבה פעמים שאדם מחבב בלבו לעשות מצוה, ויצר הרע שבתוכו אומר: מה לך לעשות מצוה ומחסר את נכסיך, עד שאתה נותן לאחרים תן לבניך. ויצר טוב אומר לו: תן למצוה, ראה מה כתיב 'כי נר מצוה' - מה הנר הזה כשהוא דולק, אפילו אלף אלפים קרוינין וסבקיין (נרות שעוה ונרות חלב) מדליקיין הימנו - אור במקומו. כך כל מי שיתן למצוה אינו מחסר את נכסיו לכך נאמר 'כי נר מצוה ותורה אור'

שמות רבה ל"ו ג

במה נמשלו המצוות לנר, ע"פ המדרש?

עיינו בדברים הבאים, ממאמרו של הרב שוואב "כי נר מצוה ותורה אור". מה הם מוסיפים למשל זה?

"ומהו ותורה אור אלא הרבה פעמים שאדם מחבב בלבו לעשות מצוה ויצר הרע שבתוכו אומר מה לך לעשות מצוה ומחסר את נכסיך" וכו'. ואם כי שהמדרש מזכיר משל של עשיית מצוה המחסרת ממון, ודאי שכל המצוות בכלל והוא הדין כאשר אדם מחבב להנות את חבירו בכבוד והיצר אומר לו מה לך מחסר את כבודך, או כאשר בא למסור מזמנו לזולת. והוא הדין להפסיק משינתו שאז בא אליו ואומר לו מה לך מחסר את כוחותיך, ועל כולם יצר טוב אומר לו "תן למצוה".

מהי התשובה כלפי כל אלה? ממצוות אין מפסידים! הביאו לי אחד שקיבל על עצמו דעת תורה ומהלך התורה, ומתחרט על כל זה.... ואילו אלה החיים בתוך הכולל, ואפילו אלה החיים במסירות נפש..., הלא הם שמחים בעצמם ואינם מוכנים להמיר את מצבם בשום עשירות שבעולם.

קשה הוא אמנם העמידה בנסיון, אבל מי זה אמר שהוא קל, אדרבא, הקשיים הם המגדלים את האדם. וכמ"ש במדרש רבה תצוה (שמות ל"ו) "מה הזית הזה, עד שהוא שאילנו מגרגרין אותו, ואח"כ מורידין אותו מן הזית ונחבט, ומחובטין אותו מעלין אותו לגת ונותנין אותו במטחן ואח"כ טוחנין אותו, ואח"כ מקיפיין אותו בחבלים ומביאין אבנים, ואח"כ נותנין את שומנן כך ישראל באין עובדי כוכבים וחובטין אותו ממקום למקום, וחובשים אותו, וכופתין אותם בקולרין, ומקיפיין אותו טרטיוטין, ואח"כ עושין תשובה והקב"ה עונה להם".

ולא רק שאין מפסידין ממצוה, אדרבא "מה נר הרזה כשהוא דולק, אלף אלפים קרוינין וסבקיין מדליקיין הימנו אור, כך כל מי שיתן למצוה אינו מחסר את נכסיו". **על ידי נר מצוה, הרי הוא מוסיף גם לאחרים** אלה שעשו תורתם עיקר, ראו כמה אורה מפיצים הם בעולם. כשכלל ישראל הלכו למדבר, בארץ לא זרועה, כלום הפסידו מזה? אדרבא! שם אכלו את המן ומאומה לא חסר להם, ומשם באו אל ארץ זבת חלב ודבש ואם היינו תמיד שומרים תורה ומצוות, לא היינו יוצאים מארץ ישראל לעולם.

כרטיס 5

"כי נר מצוה ותורה אור"

במאמר בנושא הנ"ל מבאר הר"מ שוואב. (מערכי לב" ח"ד):

אלא שבתוך המשל של "נר" לנמשל של "מצוה", אנו למדים דבר נוסף, הנר הוא הכלי שבו מונח ה"אור", שהוא המשל לנמשל של "תורה". מעשי המצוות הם המעדנים את גוף האדם. מי שאין בידו מצוות חסר לו הגוף שאור התורה תוכל לזרוח בו. בגוף פחות ללא עדינות, של מעשי המצוות, אין מקום לקבלת אור התורה.

דברים אלו מתייחסים לקשר שבין הנר והאור כמשל לקשר שבין קיום המצוות לאור התורה. כיצד?

*חשבו: למה הכוונה בביטוי "אור התורה"?

כרטיס 6

"כי נר מצוה ותורה אור"

ראה היאך דברי תורה מאירין לאדם בשעה שעוסק בהן, וכל מי שאינו עוסק ואינו יודע הוא נכשל. משל למי שעומד באפלה, בא להלך - מצא אבן ונכשל בה, מצא ביב נופל בו, הקיש פניו בקרקע. למה? - שלא היה בידו נר. כך הדיוט שאין בידו דברי תורה, מצא עברה ונכשל בה ומת, שכן רוח הקודש צווחת (משלי ה, כ"ג) 'הוא ימות באין מוסר' ואין מוסר אלא דברי תורה שנאמר (שם ד, י"ג) 'החזק במוסר אל תרף'. למה הוא מת? - לפי שאינו יודע בתורה והולך וחוטא שנאמר (שם שם, י"ט) 'דרך רשעים כאפילה לא ידעו במה יכשלו'. אבל אותם שעוסקים בתורה הם מאירים בכל מקום, משל למי שעומד באפילה ונר בידו. ראה אבן ולא נכשל, ראה ביב ולא נפל, למה? - על שהיה בידו נר שנאמר (תהילים קי"ט, ק"ה) 'נר לרגלי דבריך ואור לנתיבותי'... שמות רבה ל"ו ג'

ע"פ המדרש, מי / מה נמשל למכשולים בדרכו של ההולך בדרך? מדוע?
מה המשמעות של "דברי תורה מאירין לאדם" ע"פ משל זה?

"הנפש והתורה נמשלו בנר"

בהקדמה לספר "שמירת הלשון" כותב החפץ חיים:

נראה, כי ידוע הוא דכל אדם יש לו רמ"ח איברים ושס"ה גידים רוחניים, ועליהם מלובש הרמ"ח איברים ושס"ה גידים גשמיים, כמו שכתוב (איוב י, י"א): "עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תשכנני". הרי שהזכיר הכתוב עור ובשר וגידים ועצמות, ולא קראו, רק בשם לבוש וסכך, כמו שכתוב 'תלבישני', 'תשכנני', ואת מי הליביש אם לא להנפש אשר בקרבו, שהוא עצם האדם? ועל כל איבר ואיבר של הנפש מלובש מלמעלה איבר הגוף, המכונה כנגד איבר ההוא, כמו הבגד על הגוף.

וכנגד זה נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא רמ"ח מצות עשה ושס"ה לא-תעשה, והם מחולקים גם-כן על האיברים, דיש מצוה שתלוי ביד ויש מצוה שתלוי ברגל, וכן שאר כל איברים, כמו שכתב בספר חרדים (סוף הקדמה ראשונה). **וכשהאדם מקיים בעולם הזה איזה מצוה באיזה איבר, שורה לעתיד לבוא אור השם על אותו איבר, ואותו אור הוא המחיה את האיבר ההוא, וכן כל מצוה ומצוה.** נמצא דכשהאדם מקיים הרמ"ח עשיין, אז הוא האדם השלם המקודש לה' בכל איבריו. וזהו מה שכתוב בפרשת ציצית: "ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלקיכם": אבל אם חס ושלום יחסר לו אחת מרמ"ח עשיין, שהשליכה אחר גוו ולא עשה תשובה על זה, יחסר לו לעתיד לבוא בנפשו האיבר המכונה נגד המצוה ההיא. וזהו מה שאמרו בברכות (כו, א'): "מעוות לא יוכל לתקון" (קהלת א, ט"ו) - זה שבטל קריאת שמע של ערבית או תפילה של שחרית, **וכשהאדם זהיר מלעבד על הלאוין שבתורה, הוא ממשיך אור הקדושה על גידי נפשו, וכשלא יזהר, יהיו חס ושלום מקולקלין....**

דברים אלו מתארים קשר של אור בין הנשמה וקיום המצוות. מהו הקשר המתואר בהם?

"הנפש והתורה נמשלו בנר"

על הקשר שבין הנשמה לקיום המצוות כותב הר"מ שוואב (מערכי לב ח"ד):
 כדי לעורר אותו נר (- הנשמה), כדי לשמור את הנר, כדי שילך האדם לאורו של הנר, קיים דרך אחד, שאותו מגלה כאן המדרש בשמו של הקב"ה: "אמר הקב"ה לאדם, נרי בידך ונרך בידי וכו' אם שמרת שלי אשמור שלך" התורה ומעשי המצוות הם אלה המעוררים את האור של חלק הנשמה שבך, על ידם תראה את האור. אם אינך חפץ להיות שרוי בחושך עולם הזה, להיות כגוף מגושם ובהמי, המחשיך את כל ימי חייך, האר את עצמך בנשמתך. רצונך שנשמתך תזריח עליך את אורה, הבא לה תורה ומצוות, ואז תאיר עליך נשמתך באור כזה שתוכל לראות בה את עצמך לפי ערכך...

תורה ומצוות גורמים לנשמה להאיר את האדם הגשמי, כיצד?

מי שזכה לזריחת האור של הנשמה, רואה באמצעותה את ערכו של כל מי שהוא בעל נשמה. היה רואה גם בחבירו את הנשמה הקדושה שבו, את צלם א' שעליו, לא היה רואה בחבירו בשר ודם בעלמא. כמה אימה וחרדה תיפול עליו לכשיווכח במה פגע כשפגע בחבירו, אשר פגע באדם שיש בו נשמה, שיש בו קדושה. העדר זריחת האור בעצמו, משיאו לראות בעצמו דבר מגושם, וממילא גם את הזולת כן. על ידי תורה ומצוות מקבל האדם "דרך-אריץ" בפני עצמו, כבוד לנשמתו, וממילא גם לנשמתו של הזולת.

זריחת אור הנשמה מביאה גם להסתכלות אחרת על הזולת. כיצד?

והנה מעשי המצוות שהם הגוף של תורה מאירים את הגוף באור הרוחני שבו. אם יבין שבידו אשר התפלין מונחות עליה, שם מתבטא שם ד', איך יוכל להסיטו לדבר אחר? ועיין בשו"ע או"ח סי' ג' סעיף י' ובמ"ב שם בענין הכבוד שצריך לנהוג באצבע שכורכין עליו את רצועות התפלין. והלא המדובר הוא בדבר שצריכים לעשותו, וגם אין האצבע מקום התפלין אלא הרצועות (עי' מ"ב כ"ז סקל"ב), וגם מקום הנחת הרצועות שם אינן מעיקר הדין (עי' מ"ב סי' כ"ה ס"ק ל"ח), אלא ענינים שמקורם ע"פ קבלה (עי' ט"ז כ"ז סק"ח). ואף על פי כן, כיון שסוף סוף היה מונח על אצבע זו רצועה של תפלין, עליך לנהוג בה כבוד. אם היה בנו בינה היינו יודעים עד כמה המצוה מאירה את היד שמניחים עליה תפלין, במידה המחייבת נהיגת כבוד ביד.

מה עושה אורם של תומ"צ לגוף הגשמי?

"הנפש והתורה נמשלו בנר"

עולה מרוסיה ענתה על השאלה: מהו "ניצוץ יהודי", איך הופכים אותו לאור גדול? והיא הוסיפה דוגמה אוטנטית. קראו את הדברים שכתבה:

והשלימים אצנו: אין קהר כזה. בכל יהודי יש ניצוץ והחסידי ה' ניצוץ אפקטק אותו. הרבנים שמו ה'ורמאה י'אם ספורים מאבק (מה כבר אפשר להספיק).
 באמק פילאיות קמ אמק פרבנים הקל'ק נר והתחיל לשר: "אוקי נשמה שנתת ה' אכורה היא..."
 הוא שר. פשוטים כמו נקטקים פנרות הכבוים בנשמתם מתחילים אל אל אפקק. והם מצטרפים ל'סירה ונוצר מעל ואנשים נחמפים אמרים. אמרים עניין מן הצדק ולאל לאט עוצ משהו מצטרף וצוץ משהו וכואם מצטרפים לאנטינה ולאמצע.
 הנה כבר ככה אבל הנה שריה כהו' האלהות עכשיו הוא נקטק - צהו "נר ה' נשמת אדם" וה' כה "הנרות" באלו, שנקטקו באותו מחנה פיצו אישיבות הקדושות.
 אמק הנרות שבאותו איפה נקטק בו הניצוץ דיהודי הוא החתן שהחמתו הית' לפני שבוצ

ת. זה נר שפבר כאצל נכבה, אור קטן - קטן. יש אנשים, שהם רחוקים מאד מאד התורה אבל יש להם משהו בתוך הלב - ניצוץ ואם האצה שר'א הפנמות הם נפאשים עם אור התורה (למענים במקרה מורה, אפילו פשוט אמק, מק"מ'אם אצה שר'א מצווה וכו') אז הואר הצד מקל'ק להם את ה'ניצוץ לאור שקול "אור ה' נשמת אדם".
 קואמא אבק חות' ה'אם אלו.
 בשוץ שצבר השתתפת' החתונה של חברה שפאפת' ברוס'ה ואחרי' הנו' ה'חזק בסמ'ור שנמשק 4 י'מים ברוס'ה. החתן בן י'ש'יה יכל קבר, במראה והמצעים. לפני' חמש שנים הוא היה נראה מאד מאד אחרת ואז פיצו ל'ורמאה שנה כמה רבנים מקול' רב'ש' השיבות בארץ ישראל והם קמו מחנה להו' נאזר יהודי'.
 כשצמקו אצאת מן פארץ רפו את י'ק'הם ואמרו להם: לא מצאתם לכם מקום אחר כאן היהודים הכאל לא יוקצים שהם יהודים.

על איזה קשר בין נר- התומ"צ ונר הנשמה מעידים הדברים?

"הנפש והתורה נמשלו בנר"

'כי אם שמר תשמרון' אמר בר קפרא: הנפש והתורה נמשלו בנר. הנפש דכתיב (משלי כ, כ"ז) 'נר ה' נשמת אדם' והתורה דכתיב (שם ו, כ"ג) 'כי נר מצוה ותורה אור'. אמר הקדוש ברוך הוא לאדם הזה: נרי בידך ונרך בידך, נרי בידך - זו התורה ונרך בידך - זו הנפש, אם שמרת את נרי - אני משמר את נרך, ואם כיבית את נרי - אני מכבה את נרך. מניין? דכתיב (דברים ד, ט') 'רק השמר לך ושמר נפשך מאד' הוי 'כי אם שמר תשמרון'.

דבר אחר אמר ר' שמעון: למה הדבר דומה? לשני בני אדם, אחד היה לו כרם בגליל ואחד היה לו כרם ביהודה, אמר אותו שבגליל לאותו שביהודה: שמור את שלי ואני אשמור את שלך, ואם אבדת את שלי (- ע"י שלא תשמרהו) אני מאבד את שלך. כך אמר הקדוש ברוך הוא לאדם: תורתי בידך ונפשך בידך, אם שמרת את שלי אני משמר את שלך, אם אבדת את שלי אני מאבד את שלך. **דברים רבה, ראה ד'**

המדרש מתאר את הקשר בין הנפש וקיום התורה כקשר הדדי:

במדרש	למה הכוונה?	במשל בעלי הכרמים
נר ה'	_____	_____
נרו של האדם	_____	_____
שמרת את נרי	_____	_____
אני משמר את נרך	_____	_____

ובמקום אחר, מוסיף המדרש ומבאר:

מהו "כי נר מצוה", אלא כל מי שעושה מצוה הוא (- עושה נחת רוח להקב"ה) כאילו מדליק נר לפני הקב"ה (- בעולם החשוך הזה שכבוד ה' נסתר ומתגלה הידי עושי מצוה שבתורה), ומחיה (- הקב"ה לעושה המצוה הזה את) נפשו, שנקראת "נר", שנאמר: "נר ה' נשמת אדם", (והיא בידו של הקב"ה להחיותה באדם, כמו שנאמר (איוב יב, ו') "אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש"). **שמות רבה ל"ו ג', לפי באור מדרש המבואר.**

מדוע נמשל בקיום המצוות להדלקת נר ה'?

דף לסיכום

"נר ה' נשמת אדם"

המקור	תכונת הנר אליה מתייחסת ההשוואה הנשמה	הנמשל - המסקנה
כרטיס 1- ילק"ש משלי	מאיר במחשכים ובסדקים, ומסייע בחיפוש דברים נסתרים	הנשמה, שהיא כביכול "נציגה" של הקב"ה בקרבנו חושפת גם את מעשינו הנסתרים לפניו.
כרטיס 2- "כד הקמח"	נדלק ממקור אור	הנשמה חלק א' ממעל. יש בה משהו מבחינת אור ה'.
כרטיס 3- "מערכי לב"	מפיץ אור על סביבותיו	הנשמה מקדשת (= מאירה) את הגוף הגשמי ועושה אותו לערך אלוקי.

"כי נר מצוה ותורה אור"

המקור	הנמשל לנר	תכונת הנר אליה מתייחסת ההשוואה לתורה/למצוות	הנמשל למשל - המסקנה
כרטיס 4- שמות רבה	קיום המצוות	אפשר להדליק ממנו נרות רבים ומאורו לא חסר דבר	בזכות קיום המצוה נהנים גם אחרים משכר המצוה. מי שמשקיע כסף/כוחות וכו' במצוה- אינו מפסיד מכך.
כרטיס 5- "מערכי לב"	המצוות	הכלי בו מציתים את האור	קיום המצוות מעדן את האדם ומכשיר את גופו ונשמתו לקליטת אור התורה.
כרטיס 6- שמות רבה	דברי תורה	מאיר באפילה ובכך מציל מן המהמורות	מכוונים את האדם ומלמדים אותו מה לעשות כדי שלא להכשל בעבירה.

"הנפש והתורה נמשלו בנר"

המקור	הקשר בין תורה ומצוות ובין הנשמה לפי מקור זה	מה מקומם של הנר והאור בהשוואה זו?
כרטיס 7- הקדמה לספר שמיה"ל	קיום מצוה באיבר מסוים נותן חיות לחלק הנשמה, המקביל לאיבר זה, לעתיד לבוא.	החיות לנשמה מוגדרת כ"אור השם", "אור הקדושה".
כרטיס 8- "מערכי לב"	כדי שהנשמה תוכל לקדש את הגוף - יש להזין אותה בתורה ומצוות	התורה והמצוות כמוהם כחומר בעירה לנר הנשמה, שתוכל להשפיע על אישיותו של האדם.
כרטיס 9- סיפור אישי	כל מגע עם התורה והמצוות - מעורר את הנשמה להגביר את השפעתה על האדם (גם כאשר הוא שקוע בגשמיות, מרצון או מאונס)	קרבתה של אש - גורמת לכל הניצוצות לבעור ולהדלק

ולסיכום

כרטיס 10- דברים רבה, שמות רבה	"יחסי הגומלין" המתוארים במדרש: אם האדם שומר את התורה - נרו של ה', הוא ראוי שהקב"ה ישמר את נשמתו - נרו של האדם.	טיבה של ההשוואה לנר (ע"פ המקור השני) קיום מצוות גורם להגברת כבוד ה' בעולם החשוך, כהדלקת נר באפילה. ועל נחת רוח זו - "מגיע" לאדם שיתן הקב"ה קיום לנר - הנשמה
----------------------------------	---	--